

Hade han då icke der,
Icke der betjenter? —
Eller hade han ej mer,
Icke mera gänter?

12.

Ty han fruktade min sann
Bodbetjentes tunga; —
Mycket den omåla kan,
Vill han rent utsjunga.

11.

Men fast ägta männer få
Följa hustruns pipa,
Hökar'n torde ej ända,
Som vi lätt begripa;

10.

Men hans fru var deremot,
Priste militären,
Ifra'n bufvud ned till fot, —
Blott för plien, airen.

9.

Men ej gubben tänkte så —
(Gubbarne ä' dumma!) —
"Dig min bodbetjent skall få,"
Hördes han jemt brumma.

8.

Visst hon tänkte att bli fru
Ät en med mustascher; —
Flickorne mest älska nu
Piltar med plymager.

7.

En Visa

om

Hund-Turken Skälmstedt.

(Melod. Märten Holk.)

18.

Gammalt jern uppköpte han,
Gamla lumphor köpte,
Fast han, som man sedan fann,
Nytt till gammalt stöpte.

17.

Icke fanns der gryn, ej vax,
Icke malt, ej honing,
Icke strömming, sill och lax,
Icke korn till säning.

16.

Gryn och smör och sill och ljus,
Renkölt, färlar, långer,
Såldes inom detta hus
Just ej många gånger.

15.

Ty inom hans hokardisk
Fanns ej ost, ej skinka;
Icke salt, ej mjöl, ej fisk,
Fanns inom hans klinka.

14.

Blott en dotter egde han,
Och, som folket sade,
En betjent fullkomligt hann
Göra hvad han hade.

13.

31.

Jag såg Skälmstedt, såg hans fru,
De betjenter hade; —
Ack, men hör min kära du,
De ej voro glade.

32.

Hvar' betjent så gråklädd var
Utan plym i hatten,
Sabel hvar' i handen bar,
Att bevara skatten.

33.

Stängd nu hökarboden är,
Herrn och frun ä' borta,
Bodbetjenten är ej der; —
Alla komm' till korta.

34.

Alla ha nu husfritt rum,
Ej just skönt att skåda; —
Dagen är der mörk och skum,
Sparsam spiselns låga.

35.

Granna möbler der ej är,
Der finns inga fröjder;
Ingen handel idkas der;
Ingen är förnöjder.

36.

O! så hämnas allting här,
Allting Gud uppdagar,
Synden straffet med sig bär,
Säga Himlens lagar.

Många saker funnos der,
Silfver, koppar, kläder,
Sådana man och qvinnor bar; —
Kaffe-killar, läder.

24.

Turfgods köpte han min sann,
Ty för bästa priset
Säljes detta, — och han vann
Mest uppå det viset.

23.

Men snart gatan upplöst blef; —
Jag skall strax förklara
Huru rörelsen han dref; —
Vänlen, vänner, bara!

22.

Trodde att han kille drog,
Att han lärning skölle;
Att mot honom lyckan log
Och jemt luren mötte.

21.

Att han mynt gaf emot pant
Åt sin stackars nästa; —
Att på lotteri han vant.
(Tappa gör' de flesta!) —

20.

Trodde han var kapitalist
Och tog Judas-ränter,
Diskretionerne till sist,
Se'n han fäl procenter.

19.

25.

Lakan, som ej fälladt var,
Paraplyer många,
Kaffe-qvarnar, saltekar,
Spjell, som voro långa.

26.

Messingsklapp der också fanns,
På den samlings-orten; —
Lockad af dess gyllne glans
Stals den ifrån porten.

27.

Tallrikar och tenn och bly,
Koppar, brickor, kannor,
Sidenklädning, som var ny,
Fjerdingar och pannor.

28.

Och så mycket annat se'n,
Som jag nu ej minnes,
Men som dock uppräknadt re'n
Uti Tidning finnes.

29.

Nu han måste återge,
Hvad så köpt han hade;
Man slapp tigga, man slapp be,
Ty domaren det sade.

30.

Nu han ej sig kromar mer,
Ej hans fru nu pyser,
Dottern ej så sorglöst ler;
Hu! — mitt hjerta ryser.

Äfven svängdes hon ibland
Uppå jungfru-bålen,
Så att blommor, blafs och band
Slungade kring salen.

6.

Och ibland hon skönjdes ock
Uti Djurgårdsparken;
An i kapp, än i rock,
Låg hon der på marken.

5.

När hon såg paraden.
Hjertat hoppade så lätt
Stundom in till staden;
Trippade så sipp, så natt,

4.

Mången lös var virad.
Och ibland dess lockars flock
Snörd och spänd och sirad,
Fin var deras dotter ock,

3.

Höckar för hvarrt väder.
Hade hon, och flera par
Många dyra kläder
Grann också hans hustru var,

2.

När han gick på gatan.
Han sig kromade min sann,
Såsom sjelfva satan; —
Fanns en hökare så grann,

1.